

ERVARINGEN

‘Door de knie-exar mijn nieuwe leven

In 1995 werd Mariëlle Wagener-Rouwet op haar brommer aangereden door een auto. Het gevolg was dystrofie in haar arm. Die dystrofie sloeg zes jaar later over naar haar linkerbeen. ‘Mijn been werd rood en zo dik dat de huid openbarstte’, vertelt Mariëlle. ‘In die wond ontstond een bacteriële infectie en in 2005 moest mijn onderbeen onder de knie geamputeerd worden. Ik was op dat moment doodziek en de artsen hebben gered wat ze konden redden.’

Te korte stomp

Mariëlle's stomp is te kort voor een prothese. De prothese kan niet goed worden vastgezet en de stomp is nauwelijks belastbaar. Van het revalidatiecentrum in Limburg - ‘daar zat ik tussen allemaal oude mensen die hele andere revalidatiedoelen hadden dan ik’ - kwam ze via een kliniek in Nijmegen terecht bij orthopedisch adviseur Gijs van Gent van OIM Orthopedie. ‘Ik had toen een prothese onder de knie en een brace om mijn bovenbeen. Op die manier steunde ik op mijn zitbotje en werd mijn stomp ontlast’, legt Mariëlle uit.

Aangewezen op een scootmobiel

Maar ideaal was deze oplossing niet. Mariëlle kon niet ver lopen en had veel

pijn. Mariëlle: ‘Ondanks dat ik een prothese had, was ik toch nog aangewezen op een scootmobiel en een rolstoel. Heel moeilijk vond ik dat. Ik kon er niet gewoon lekker op uit met mijn gezin, geen leuke dingen doen met mijn drie meiden.’

Knie-exarticulatie

Een val in huis in 2019 bleek voor Mariëlle een geluk bij een ongeluk. Ze viel op haar stomp, waarbij die verbrijzelde. Het lopen met de prothese werd daardoor nog lastiger. ‘Toen vroeg Gijs of een zogenaamde knie-exarticulatie (amputatie door het kniegewricht) niets voor mij zou zijn’, vervolgt Mariëlle. ‘Dan zou ik wel mijn kniefunctie kwijt zijn, maar hij dacht dat ik

dan meer aan mijn prothese zou hebben. Dat was natuurlijk wel even schakelen. Alle behandelingen waren altijd gericht geweest op zoveel mogelijk behoud van mijn been en dit zou betekenen dat er juist méér geamputeerd zou worden.’

Een nieuw leven

Mariëlle besloot om het advies van haar orthopedisch adviseur op te volgen. In mei 2020 onderging ze in Rijnstate in Arnhem een knie-exarticulatie. Er volgden nog wat postoperatieve tegenslagen, maar Mariëlle wist eigenlijk meteen dat het een goede keuze was. ‘Het was in het begin natuurlijk lastig om geen kniefunctie meer te hebben, maar toch is voor mij toen mijn nieuwe leven begonnen. In september van dat jaar kreeg ik mijn eerste koker en mechanische knie. Dat ging binnen no time heel goed.’

Wandelen

Maar Mariëlle wilde meer, ze wilde niet alleen gewoon kunnen lopen, ze wilde rennen. ‘Gijs zei dat ik het stap voor stap moest doen’, lacht Mariëlle. Nog voor het einde van het jaar stapte ze over op een C-leg. Het lopen ging eerst met twee krukken, toen met twee stokken en al snel met één stok. Mariëlle: ‘Toen ik na

*‘Ik ren nu drie
keer per week
zes á zeven
kilometer. Het
geeft me zoveel
vrijheid!’*

ticulatie is begonnen'

de revalidatie weer naar huis mocht, ben ik gaan wandelen, want ik wilde van die stok af. Ik liep zeven dagen per week. Eerst nog geen kilometer per dag en uiteindelijk twaalf tot vijftien kilometer per dag. In het begin was ik dan helemaal op, maar al snel had ik na zo'n wandeling nog energie over.'

Rennen

In juni 2023 deed Mariëlle mee aan een hardlooptclinic. Daar maakte ze kennis met het rennen met een blade. En die kennismaking smaakte naar meer. Via Gijs van Gent kreeg ze een blade te leen. 'Zo kon ik blijven rennen', zegt Mariëlle enthousiast. 'En ik ren nu drie keer per week zes á zeven kilometer. Het geeft me zoveel vrijheid! Door het rennen kan ik mijn hoofd leeg maken. Ik heb mentaal in een diep dal gezeten. Je bent toch niet meer compleet. Daar denk ik soms over na en door het rennen kan ik dat loslaten.'

Genieten

'Nu denk ik: die 'knie-ex' had ik veel eerder moeten doen. Ik mis mijn been, maar ik kan alles weer doen wat ik wil doen. En ik heb geen pijn meer aan mijn stomp. Ik kan nu intens genieten van wat ik weer kan. De vrijheid die ik voel!

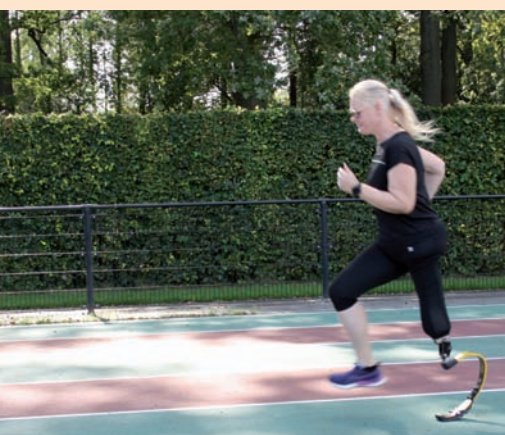

Foto: MotoGrafie

Op 1 oktober heb ik met mijn gezin meegedaan aan de Singelloop in Breda. Best spannend om in zo'n grote groep te rennen. Maar het was een heel mooie ervaring om dit met elkaar te doen. Ik ben dankbaar voor de expertise van Gijs en dat hij mij heeft overtuigd. Zonder dat

was ik blijven doorgaan zoals het ging en in de rolstoel blijven zitten. Ik doe mijn prothese 's ochtends aan en 's avonds weer uit. En de rolstoel gaat nergens meer mee naartoe!

MIRIAM FOKKEMA, OIM ORTHOPEDIE